

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Petrou Weissovou v právní věci žalobce **J. K.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Olomouc, Jeremenkova 40a, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 29. 5. 2017, č. j. 72 A 34/2015 – 38,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím Krajského úřadu Olomouckého kraje (dále též jen „žalovaný“) ze dne 25. 8. 2015, č. j. KUOK 79485/2015, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Olomouce, odboru agendy řidičů a motorových vozidel, oddělení přestupků v dopravě (dále též jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 15. 5. 2015, č. j. SMOL/107937/2015/OARMV/DPD/Kuc, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), v příčinné souvislosti s porušením § 4 písm. c) tohoto zákona, za což mu byla uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a současně povinnost uhradit náklady přestupkového řízení. Uvedeného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne

16. 10. 2014 v čase 12:30 hodin v obci Velká Bystřice, na křižovatce při výjezdu z ulice O. na ulici Č., jako řidič motorového vozidla tovární značky Škoda Superb 3T, RZ X, nerespektoval svislou dopravní značku P6 - *Stůj, dej přednost v jízdě!* a nezastavil vozidlo v místě vyznačeném vodorovnou dopravní značkou V6b *Příčná čára souvislá s nápisem STOP* a pokračoval v jízdě. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou; rozsudkem Krajského soudu Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 29. 5. 2017, č. j. 72 A 34/2015 – 38 (dále též jen „napadený rozsudek"), byla žaloba zamítnuta.

[2] V napadeném rozsudku se krajský soud po krátké rekapitulaci skutečností vyplývajících ze správního spisu zabýval nejdříve námitkou, že skutkový stav nebyl řádně zjištěn. Dle krajského soudu byl přestupek žalobci prokázán svědeckými výpověďmi policistů, jež byly ve vzájemném souladu a odpovídaly oznámení přestupku i úřednímu záznamu; o výpovědích policistů nevznikly žádné pochybnosti, stejně tak ani o jejich důvěryhodnosti. V případě, že nevzniknou žádné pochybnosti o věrohodnosti výpovědí zasahujících policistů, nestojí oproti sobě dvě rovnocenné verze příběhu; žalobce totiž ve správním řízení trestním není při své obhajobě vázán povinností vypovídat pravdu, svědka však taková povinnost tíží (§ 55 odst. 1 správního řádu). Na podporu svých závěrů odkázal krajský soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015 – 42, o premise nestrannosti a věrohodnosti policisty jakožto svědka. Se shodným odůvodněním krajský soud odmítl i tvrzení žalobce, že správní orgány přiznaly svědectví policistů absolutní a nezpochybnitelné postavení. Dále krajský soud zdůraznil, že oba policisté vypověděli jednoznačně a přesvědčivě, že vozidlo měli na dohled od jeho zpozorování a spáchání přestupku do zastavení, ve výhledu jim nic nebránilo, viditelnost a klimatické podmínky byly dobré, přestupek pozorovali z čelního pohledu, dopravní značení byla viditelná a nepoškozená, přičemž po zastavení vozidla žalobce toliko smlouval o výši blokové pokuty. Krajský soud rovněž vyzdvihl, že poškození či absenci dopravního značení žalobce nenamítal a se spácháním přestupku nejdříve souhlasil; svou výpověď změnil až ve správním řízení, přičemž důvod takové změny přesvědčivě nevysvětlil. Žalobce také dle krajského soudu neprokázal své tvrzení o hustotě provozu, v důsledku níž jej policisté nemohli mít v nepřetržitém dohledu. Krajský soud se proto ztotožnil se závěrem žalovaného o účelovosti takové obrany. Dále doplnil, že i z fotografií č. 1, 2 a 4 (žalobcem v odvolání navržených k důkazu), vyplývá, že dopravní značení poškozeno nebylo (byť neuvádí, kdy a kým byly fotografie pořízeny). Přestože fotografie č. 5 je s ostatními v rozporu (chybí příčná čára souvislá i označení STOP), i v kontextu ostatních fotografií se však krajskému soudu jeví důvěryhodnější svědectví policistů, včetně ortofotomap vytištěných správním orgánem I. stupně. Pochybnosti do skutkových závěrů dle krajského soudu nevneslo ani tvrzení žalobce, že vozidlo řídil P. K., jelikož takové tvrzení vyvrací svědecké výpovědi obou policistů, dle kterých výměna řidiče nebyla možná (policisté měli vozidlo po celou dobu na dohled); nadto dle úředního záznamu policistů seděl řidič ve vozidle sám. Jako nedůvodnou vyhodnotil krajský soud rovněž námitku, že žalovaný nereflektoval skutková tvrzení žalobce uplatněná v odvolání, neboť žalovaný se jimi zabýval na str. 3 – 5 napadeného rozhodnutí. Ačkoliv sice dle krajského soudu žalovaný nesprávně odkázal na § 82 odst. 4 správního řádu, neboť koncentrace řízení se dle judikatury Nejvyššího správního soudu ve správním trestání neuplatní, k tvrzené výměně řidiče se vyjádřil. Konstatoval, že (1) skutkový stav byl zjištěn dostatečně z výpovědí policistů, (2) pokud by k výměně skutečně došlo, žalobce by to namítl již při

zastavení policejní hlídkou a ve správním řízení I. stupně, poukázal na (3) sníženou důvěryhodnost P. K., jehož taktika a cíle jsou žalovanému známy z úřední činnosti, a vyhodnotil, že (4) navržené důkazy (výpověď svědků P. K. a náhodného stopaře T. T., ohledání za účelem zjištění výhledových poměrů, rekonstrukce přestupku, důkaz fotografiemi přiloženými k odvolání) jsou nadbytečné, jelikož skutkový stav byl dostatečně prokázán. Krajský soud se se závěrem žalovaného ztotožnil, přičemž podotkl, že úvaha žalovaného o nedůvěryhodnosti svědků a dalších navrhovaných důkazů je nadbytečná a nádstavbová; ze stejného důvodu, tedy nadbytečnosti, neprovedl ani krajský soud navrhované dokazování. Závěrem krajský soud uznal, že identifikační údaje T. T. byly v odvolání uvedeny, to však dle jeho názoru nemělo žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

[3] Proti tomuto rozsudku brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, z jejíhož obsahu je zřejmé, že jsou namítány důvody ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť podstatou stížnostní argumentace je tvrzené podstatné pochybení při zjišťování skutkového stavu věci, z něhož žalovaný vycházel v napadeném rozhodnutí, a nepřezkoumatelnost takového rozhodnutí. Právní subsumpce kasačních důvodů pod konkrétní písmena ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. je záležitostí právního hodnocení věci Nejvyšším správním soudem, a případné deficity kasační stížnosti v tomto směru nepředstavují nedostatek, který by bránil věcnému projednání věci (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, publikovaný pod č. 161/2004 Sb. NSS; všechna citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

[4] Stěžovatel v kasační stížnosti nejdříve opakovaně konstatuje, že skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn. Proti závěrům žalovaného, že totožnost řidiče je zřejmá (po zastavení ztotožněn policisty, kteří jej měli po celou dobu na dohled), vystavěl vlastní verzi skutkového průběhu. Konkrétně tvrdil, že vozidlo řídil P. K., který po zastavení u krajnice vozidlo opustil a předal řízení; k prokázání tvrzení navrhl důkaz svědeckou výpovědí jmenovaného a dále T. T. (spolucestujícího na zadním sedadle). Stěžovatel také zpochybnil tvrzení policistů, že vozidlo měli ve stálém vizuálním kontaktu. Žalovaný však navrhované důkazy neprovedl, dle stěžovatele s poněkud „chabým“ odůvodněním, že výpověď policistů není možné za žádných okolností rozporovat. Zároveň stěžovatel poukázal na právo vyslechnout svědky ve svůj prospěch, vyplývající z Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Krajský soud měl proto rozhodnutí žalovaného zrušit pro důvodně vytýkaný nedostatek, spočívající v absenci opory skutkové podstaty ve spisu a pro porušení ustanovení o správním řízení při zjišťování skutkové podstaty.

[5] Krajskému soudu stěžovatel přisvědčuje pouze v tom, že svědecké výpovědi dvou policistů, úřední záznam, oznámení přestupku a zakreslená mapa tvoří ucelený důkazní řetězec, který poskytuje věrohodný a reálný obraz, že přestupek byl spáchán; taková sada důkazních prostředků nepochybně obecně postačuje k vyslovení viny, neboť jsou-li takto provedené důkazy ve vzájemném souladu, vskutku nevzniká pochybnost o tom, že byl přestupek spáchán a že jeho pachatelem je obviněný. Jiná situace nastává tehdy, pokud obviněný předestře vlastní verzi skutkového příběhu, respektive svým tvrzením zpochybní skutkový průběh, který vyplývá z dosud provedených důkazů, a k prokázání vlastní verze navrhne provést důkazy (v tento okamžik vzniká důvodná pochybnost a již nelze učinit závěr, že skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností). Dle stěžovatele závěr, zda

byl skutkový stav zjištěn bez důvodných pochybností, je možné učinit teprve tehdy, lze-li konstatovat, že verze skutkového průběhu tvrzená obviněným je zcela nepravděpodobná, respektive nemožná, a lze s jistotou tvrdit, že ani po provedení obviněným navržených důkazů nebude připadat v úvahu jiný možný skutkový průběh (zde odkazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 – 66). Jakkoli je policista obecně považován za věrohodného svědka, nelze dle stěžovatele jeho výpověď považovat za nevyvratitelnou a nezpochybnitelnou. Pokud stěžovatel navrhl k prokázání své verze důkazy, měl tyto správní orgán provést. Stěžovatel nesouhlasí s názorem žalovaného, aprobovaným krajským soudem, že je dán třetí důvod neakceptování důkazního návrhu, tj. nadbytečnost důkazu, kdy určité tvrzení bylo v řízení bez důvodných pochybností, tj. s praktickou jistotou (pojem užívaný Ústavním soudem; sp. zn. I. ÚS 733/01, sp. zn. III. ÚS 569/03, sp. zn. IV. ÚS 570/03, sp. zn. II. ÚS 418/03) ověřeno či vyvráceno. Dle stěžovatele tvrzení, že došlo k záměně řidiče, nebylo s praktickou jistotou vyvráceno, stejně tak ani tvrzení, že policisté měli vozidlo po celou dobu na dohled (za tímto účelem předložil důkazy, jejichž provedení bylo taktéž odmítnuto).

[6] Stěžovatel zdůrazňuje, že se domáhá pouze toho, aby mu bylo přiznáno právo na provedení důkazů prokazujících jím tvrzenou verzi skutkového průběhu, na které staví obhajobu. Důkazní hodnota svědecké výpovědi policistů je sice obecně vysoká (v dané věci však nikoliv, neboť byla podána po půl roce, přičemž šlo o rutinní, ničím výjimečnou kontrolu), to však (dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 1 Afs 37/2009 – 40) neopravňuje správní orgány, vyloučit provedení navržených důkazů. Stěžovatel dále zdůraznil neexistenci vyšší důkazní hodnoty výpovědi policisty oproti výpovědi obviněného (odvolává se na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011 – 47, ze dne 22. 5. 2014, č. j. 6 As 22/2013 – 27). Žalovaný, ve shodě s krajským soudem, však ustrnul na tvrzení, že svědectví policisty je *a priori* věrohodné (v důsledku povinností z postavení svědka), kdežto tvrzení obviněného je *a priori* nevěrohodné (možnost lhát); v důsledku toho byli vyslechnuti toliko svědci vypovídající proti stěžovateli (v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 As 2/2005 – 62). K nemožnosti správního orgánu spokojit se s pouhým minimem podkladů stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115. V důsledku uvedeného má stěžovatel za to, že rozsudek krajského soudu aprobuje neakceptovatelný zásah do ústavních práv v důsledku faktického zamezení obhajoby (čl. 40 odst. 3 Listiny základních práv a svobod). Závěrem stěžovatel opakovaně namítá, že žalovaný nevypořádal odvolací námitku, jíž zpochybňoval platnost dopravního značení, což podložil fotografií; rozhodnutí žalovaného je tedy nepřezkoumatelné. Dle stěžovatele měl krajský soud za takové situace rozhodnutí žalovaného zrušit, a nikoliv nahradit správní uvážení vlastní diskrecí, tedy odvolací námitku za žalovaného vypořádat.

[7] Žalovaný se ke kasační stížnosti nijak nevyjádřil.

[8] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

pokračování

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Kasační stížností stěžovatel především cílí poukázat na zásadní skutečnost, že v řízení nebylo najisto prokázáno, že byl pachatelem vytýkaného přestupku, neboť takový závěr bez důvodných pochybností nelze učinit na základě podkladů založených ve správním spisu. Proti takovému závěru stěžovatel vystavěl vlastní verzi skutkového příběhu, jíž podpořil návrhy na provedení dokazování (zejména svědeckými výpověďmi), které však byly s „chabým" odůvodněním odmítnuty. Mezi účastníky je tedy veden spor v rovině skutkové.

[11] Ze správního spisu se podává, že Magistrátu města Olomouc bylo dne 21. 10. 2014 doručeno oznámení přestupku společně s úředním záznamem, z nichž vyplývá, že stěžovatel dne 16. 10. 2014 v čase 12:30 hodin v obci Velká Bystřice, na křižovatce při výjezdu z ulice O. na ulici Č., jako řidič motorového vozidla tovární značky Škoda Superb 3T, RZ X, nerespektoval svislou dopravní značku P6 - *Stůj, dej přednost v jízdě!* a nezastavil vozidlo v místě vyznačeném vodorovnou dopravní značkou V6b *Příčná čára souvislá s nápisem STOP* a pokračoval v jízdě. Po zastavení vozidla policejní hlídkou stěžovatel sdělil, že si je uvedeného vědom a následně smlouval o výši blokové pokuty. Stěžovatel seděl ve vozidle sám.

[12] Ve věci byl nejdříve vydán příkaz ze dne 30. 1. 2015, č. j. SMOL/005935/2015/OARMV/DPD/Kuc, jímž byl stěžovatel shledán vinným z výše popsaného protiprávního jednání. Proti němu podal stěžovatel prostřednictvím obecného zmocněnce M. J. odpor, aniž by jej jakkoliv odůvodnil.

[13] Po podaném odporu správní orgán I. stupně v řízení pokračoval a na 13. 4. 2015 k ústnímu jednání řádně předvolal stěžovatele prostřednictvím jeho zmocněnce i oba zasahující policisty. Protože se k nařízenému ústnímu jednání stěžovatel ani jeho zmocněnec bez omluvy nedostavili, správní orgán I. stupně věc projednal v nepřítomnosti obviněného, přičemž k posouzení předmětného protiprávního jednání shromáždil jako důkazní prostředky a podklady pro vydání rozhodnutí (1) oznámení přestupku, (2) úřední záznam, (3) výpis z evidence řidičů, (4) výslech svědka pprap. P. H. a (5) výslech svědka stržm. M. R. Oba svědci shodně vypověděli, že daného dne v obci Velká Bystřice vykonávali dohled nad bezpečností a plynulostí silničního provozu se zaměřením na dodržování dopravního značení *P6* a *V6b* na ulici O. ze stanoviště naproti křižovatky ulic O. a Č. na vyvýšeném místě, z něhož byl dobrý výhled. Okolo 12:30 hodin si povšimli předmětného vozidla, jehož řidič při výjezdu z ulice O. na ulici Č. nerespektoval uvedená dopravní značení. Za vozidlem se ihned rozjeli a zastavili jej u společnosti FERONA, a.s. V řidiči byl ztotožněn stěžovatel. Ten následně smlouval o výši blokové pokuty, a proto byla věc postoupena ke správnímu řízení. K dotazům správního orgánu I. stupně uvedli, že v danou dobu bylo polojasno bez snížené viditelnosti, byla běžná hustota provozu, protiprávní jednání sledovali z cca 15 – 20 metrů z čelního pohledu ze služebního vozidla umístěného na stanovišti, jež zakreslili do předložené mapy, přičemž dopravní značení byla zřetelně viditelná.

[14] Správní orgán I. stupně tedy provedl ve věci standardní dokazování, odpovídající typu projednávaného přestupku, opatřil přitom standardní sadu důkazů, nezbytných (a

obvykle postačujících) pro zjištění skutkového stavu věci (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 93/2015 – 41). Své posouzení opřel především o dvě obsahově zcela konzistentní svědecké výpovědi zasahujících policistů, jejichž věrohodnost nebyla ničím zpochybněna (srov. například rozsudky tohoto soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 – 114, či ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011 – 47). Ve věci přitom nevyplynuly žádné další skutečnosti, jež by nasvědčovaly nutnosti provádět další dokazování. Skutkové závěry, které z takto provedeného dokazování správní orgán I. stupně dovodil, jsou tedy principiálně udržitelné.

[15] Teprve v odvolání stěžovatel předestřel jiný skutkový příběh, než který vyplynul z dosavadního dokazování, a k prokázání svého tvrzení navrhl důkazní prostředky. Konkrétně stěžovatel tvrdil, že (1) vozidlo neřídil on, ale P. K., s nímž se po průjezdu zatáčkou vyměnil a který v jízdě dále nepokračoval (svědecká výpověď), že (2) policisté nemohli mít vozidlo po celou dobu v dohledu s ohledem na polohu místa spáchání tvrzeného přestupku a stanoviště hlídky i na hustotu provozu (rekonstrukce), že (3) přestupek nespáchal ani P. K., že (4) policisté nemohli vidět ani na místo tvrzeného přestupku (ohledání výhledových podmínek), že (5) obě dopravní značení nebyly v nepoškozeném stavu – příčná čára jen těžko rozeznatelná (fotografie dopravního značení č. 5) a zároveň k prokázání uvedených tvrzení navrhl provést rovněž i důkaz svědeckou výpovědí T. T., který po celou dobu jízdy seděl na zadním sedadle za spolujezdcem. Žalovaný však verzi stěžovatele neuvěřil a jeho návrhy k provedení dalšího dokazování neakceptoval.

[16] Stěžejní v nyní projednávané věci je tedy otázka, zda stěžovatelova argumentace uplatňovaná během odvolacího správního řízení založila důvodné pochybnosti, že se skutek, který mu byl kladen za vinu, odehrál jinak, než jak bylo zjištěno správním orgánem prvého stupně, a zda tedy žalovaný měl provést stěžovatelem navržené důkazy, a nikoli je odmítnout.

[17] Stěžovatelem nastíněnou verzi skutkového děje měly prokázat především osoby, které se dle jeho tvrzení nacházely v době spáchání přestupku v předmětném vozidle. Nejvyšší správní soud nemůže aprobovat závěr o odmítnutí provedení navrhovaného důkazu v podobě svědecké výpovědi toliko na podkladě argumentu o nevěrohodnosti osoby svědka s ohledem na (z úřední činnosti) známou charakteristiku jeho vystupování jakožto obecného zmocněnce v řadě správních řízení, vyznačujícího se značným procesním taktizováním za pomoci různých obstrukčních praktik. Odmítnutí výslechů takových svědků pouze s uvedeným odůvodněním by totiž vyústilo v porušení práva na spravedlivý proces, respektive práva na obhajobu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 As 2005 – 62), neboť by jím docházelo k apodiktickému hodnocení důkazních prostředků, aniž by byly jako důkazy provedeny. Na druhou stranu však lze aprobovat závěr krajského soudu, že stěžovatelem navrhované důkazy nebyly sto otřást zcela konzistentními výpověďmi zasahujících policistů; důkazní návrhy stěžovatele je tedy třeba, ve shodě se žalovaným i krajským soudem, považovat za nadbytečné ve smyslu třetího důvodu neakceptování provedení důkazu dle usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 359/05. Při úvahách o nadbytečnosti provedení důkazních návrhů stěžovatele je přitom nutno vycházet z celého kontextu věci. Především nelze odhlédnout od skutečnosti, že jiná skutková verze posuzované věci byla stěžovatelem prvně uplatněna

až v podaném odvolání, ačkoliv mohla být namítána dříve, tj. při silniční kontrole (důležitosti tvrzené skutečnosti si je přitom nepochybně vědom i právní laik). I při plném respektování vyloučení aplikace zásady koncentrace řízení ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu v oblasti správního trestání (srov. například rozsudek tohoto soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 - 48) se uplatnění stěžovatelovy verze příběhu již po zastavení hlídkou jeví být naprosto přirozenou reakcí člověka, který bezpečně ví, že se přestupku nedopustil a že vozidlo řídil někdo jiný (k tomu viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011 – 47, či ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015 – 42). Obrana tohoto typu, předestřená obviněným až v pozdějším stádiu správního řízení (nebo až v řízení soudním), se totiž může jevit (a v dané věci se také jeví) dle kontextu věci jako účelová (srov. rozsudek tohoto soudu ze dne 21. 2. 2017, č. j. 2 As 214/2016 – 24). Stěžovatel ostatně svou verzi neuplatnil ani posléze v podaném odporu, ani v řízení před správním orgánem I. stupně. V daném řízení nevyužil ani náležité příležitosti být přítomen výslechu svědků, klást jim otázky za účelem zpochybnění pravdivosti, případně bezrozpornosti jejich výpovědí, respektive jejich věrohodnosti.

[18] Nadto z obsahu spisového materiálu ani vůbec nevyplývá, že by v době spáchání přestupku byly ve vozidle jiné osoby, které by byly sto podat k věci, jejíž průběh vnímaly bezprostředně svými smysly, jakoukoliv výpověď. V tomto směru si ostatně stěžovatel sám v jednotlivých podáních protiřečí; v odvolání (bod II.) a kasační stížnosti (bod [3]) tvrdí, že po projetí předmětnou křižovatkou vozidlo zastavilo u silnice, kde jej údajný řidič P. K. opustil, v žalobě (bod [6]) však stěžovatel uvedl, že po zastavení hlídkou P. K. seděl na sedadle spolujezdce. I tato skutečnost tedy svědčí o nevěrohodnosti stěžovatelem předestřeného popisu skutkového děje posuzovaného protiprávního jednání.

[19] Jak již dříve Nejvyšší správní soud judikoval (usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 – 71) v případě nově uplatněných tvrzení v řízení o žalobě (jež je však principiálně použitelné i v řízení o odvolání) *„[s]kutečnost, že obviněný z přestupku byl v řízení před správními orgány zčásti či zcela pasivní, automaticky neznamená, že jeho tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový a právní stav a jim odpovídající důkazní návrhy, které jako žalobce poprvé uplatnil až v řízení před krajským soudem, jsou bez dalšího nepřípustné. Žalobní tvrzení či důkazní návrhy krajský soud nemůže odmítnout jako opožděné nebo účelové jen proto, že je obviněný z přestupku neuplatnil, ač tak učinit mohl, v řízení před správními orgány. Krajský soud však na základě skutkového a právního stavu věci, který je povinen v mezích žalobních bodů přezkoumat, může tato žalobní tvrzení shledat irelevantními nebo nevěrohodnými a důkazní návrhy k jejich prokázání odmítnout jako nadbytečné. Tyto své závěry musí krajský soud náležitě odůvodnit. V rámci přezkumu napadeného rozhodnutí je krajský soud povinen zkoumat, zda správní orgány bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v řízení o přestupku dostály své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu).“*

[20] Existence rozporů mezi tím, co se podává z jednotlivých provedených důkazů, nebývá neobvyklá, přičemž v takové situaci je rozhodující orgán (lhostejno, zda správní orgán či soud) povinen přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné z protichůdných skutkových verzí (viz například rozsudek tohoto soudu ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005 – 84). V intencích uvedeného lze tedy konstatovat, že v nyní posuzovaném případě se rozhodující orgány s

protichůdnými tvrzeními účastníků přezkoumatelným způsobem vypořádaly. S přihlédnutím ke všem okolnostem posuzovaného případu považuje Nejvyšší správní soud (shodně se žalovaným i krajským soudem) tvrzení, jimiž se stěžovatel snažil otřást vzájemně provázaným a vnitřně nerozporným systémem informací, které jednoznačně vedly k závěru, že spáchal přestupek, z něhož byl uznán vinným, za ryze účelová a nevěrohodná; navrhované důkazy k prokázání takových tvrzení lze tedy označit za nadbytečné. V důsledku toho nepokládá Nejvyšší správní soud postup žalovaného (aprobovaný krajským soudem), který nepřistoupil k provedení důkazů navrhovaných stěžovatelem v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, za chybný.

[21] V dalším stěžovatel rovněž namítá, že krajský soud měl k žalobní námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného stran zpochybnění platnosti dopravního značení, rozhodnutí žalovaného zrušit a nenahrazovat správní uvážení soudní diskrecí. K tomu však v daném případě nedošlo. Z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, z jakého důvodu žalovaný vycházel ze skutečnosti, že příslušná dopravní značení byla platná, respektive nepoškozená a dobře viditelná (svědectví zasahujících policistů). Krajský soud názor žalovaného beze zbytku aproboval a nadto pouze upozornil na další důkazy (fotografie) svědčící pro daný závěr. Vytýkané nahrazení správního uvážení vlastní úvahou krajského soudu tedy není důvodné.

[22] Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost jako nedůvodnou a za podmínek vyplývajících z ustanovení § 110 odst. 1, věty druhé s. ř. s., jí rozsudkem zamítl.

[23] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle *kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl*. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady (přesahující běžnou úřední činnost) vznikly. Nejvyšší správní soud mu proto náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. srpna 2018

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu